

sultava factible per la potencialitat econòmica de la classe mèdica de Catalunya, no tenim per què cercar economies; és preferible que al final ens resulti un sobrant que serà ben apreciat per tots, o que les diferències s'inverteixin en fer més gran i magnífica la nostra casa.

Altrament, el fer ara uns càlculs precisos quan el Casal encara pot trigar uns mesos a començar-se, és fer un treball sobrer, perquè el just, i no pot pas fer-se d'altra manera, és que les dades concretes, exactes i certes siguin presentades quan per començar l'obra sols faltin uns dies i es comenci ja a fer efectiva la subscripció provisional.

Es al moment de dir: ara!, quan es demani la primera pesseta, que s'ha de saber el cost exacte del Casal; de moment, com a orientació, el projecte de 1925 ja compleix el nostre objecte, si tenim present que en la situació d'ara està calculat per excés, ço que és sempre un marge de previsió recomenable.

Sabent que aquells càlculs són viables, àdhuc amb avantatge, i tenint subscrietes per valor de 855.000 pessetes, sense haver activat la subscripció durant aquests darrers mesos, es veu clar la possibilitat de tirar endavant el Casal, quedant un sol dubte a considerar, que és el que està en la consciència de la majoria dels associats i dels subscriptors ja pel Casal.

Aquest dubte, que és prou seriós per haver reclamat tota la nostra atenció, és el de si estaran en aquests moments suficientment garantits els cabals que aportin els socis per la construcció del Casal; dubte que s'aguditza quan hom té esment de dificultats i perills sorgits en obres i organitzacions més o menys similars.

Aquests dubtes s'han d'apreciar en el seu just valor, sense lliurar-se a un pessimisme irreflexiu. Sembla que, lògicament, ço que procedeix, és: primer comprovar l'existència del perill, després examinar la seva naturalesa i llavors veure si és sortejable, com pot sortejar-se, i si els mitjans d'eludir el perill són proporcionats a l'obra que es pretèn realitzar.

Aquest és l'estudi que ha fet la ponència i els resultats que n'ha deduït són els següents:

El perill existeix realment. No sols un perill accidental i transitori, sinó un perill permanent. Les collectivitats poden sofrir dues menes de contrarietats, unes alienes a la seva voluntat, motiva-

des per accidents temporals externs, altres filles de la seva pròpia naturalesa.

Aquestes contrarietats externes, en aquests moments són més possibles que mai i cal tenir-les presents i posar-se'n al marge; les altres, les permanents, filles dels propis defectes de la collectivitat, no són pas menys greus ni poden, per tant, oblidar-se.

Per aquestes darreres, únicament la ponència, en fer el primer projecte i portar-lo a la pràctica, ja hauria aconsellat que es cerquessin totes les garanties necessàries a una obra d'aquesta importància econòmica, que té el Casal del Metge; amb més motiu, doncs, ha d'aconsejar-ho ara.

D'això resulta que la manera de sortejar el perill, és ni més ni menys la mateixa que ja des de bon començament es feia aconsellable.

El Casal del Metge, que ha d'ésser construït amb els cabals i els estalvis de tots, ha d'ésser un organisme econòmicament independent del Sindicat de Metges de Catalunya, amb una llei de relació tan íntima que, malgrat no perdre la seva independència econòmica, sigui de fet considerat com el Casal del Sindicat de Metges de Catalunya.

Aquesta independència i aquesta relació és factible i està ja emprada per diverses entitats que han construït la seva casa pròpia.

Evidentment que, si la solució per evitar tot perill de tota naturalesa és ja la que s'havia previst, sense haver d'acudir a cap fórmula costosa, complicada, difícil o poc segura, no hi ha motius perquè el temor d'unes contingències llunyanes refredi el nostre entusiasme i ens imposi un llarg ajornament en aquest moment tal volta únic en que els metges de Catalunya senten la necessitat del Casal i el desitgen fermament.

La fórmula que en termes generals iniciem i que no hem cregut procedent encara de concretar en la seva lletra, és la següent:

El Casal del Metge ha d'ésser una entitat econòmica amb personalitat jurídica pròpia, constituïda d'una forma mercantil apropiada, segons aconsellin les persones tècniques, sense altra tutoria ni intervenció que la que es derivi del Codi de Comerç.

Aquesta entitat, "Casal del Metge", pot tenir per objecte la construcció d'un immoble que després arrendarà, per prescripció obligada de la seva escriptura, al Sindicat de Metges de Catalunya, amb tots aquells pactes i condicions d'arrendament